

[Hans Hækkerup.]

nister gav os til begrundelse for politiets ønske om denne bestemmelse, faktisk ikke har kunnet virke overbevisende lige så lidt som den begrundelse, der iøvrigt blev anført, har kunnet virke med nogen knugende vægt, men vi har altså været forhandlingsvillige.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på den lille Horsensaffære — den kunne jo friste til mange kommentarer —, og jeg skal afstå fra at være så ondskabsfuld at spørge, om politimesteren i Horsens var blandt modstanderne af hotelsedlerne, det lader vi ganske falde. For mig står det således, at dette hotelseddel-problem er af så relativt ringe betydning sammenlignet med det fremskridt, de to foreliggende lovforslag iøvrigt repræsenterer, at vi affinder os med den foreslåede bestemmelse og anbefaler begge lovforslag.

Erna Sørensen: Også jeg vil gerne på mit partis vegne takke den højtærede justitsminister, fordi vi har kunnet afslutte udvalgsarbejdet med en betænkning som den foreliggende, der er udtryk for en enstemighed, som man sjældent ser.

Jeg vil hertil føje, at det er min opfattelse, at vi ved gennemførelsen af disse lovforslag får et par virkelig gode love at arbejde med, der næppe vil voldsomt administrationen store vanskeligheder.

Jeg skal afholde mig fra at tale mere om hotelsedlerne — det, vi ønskede i denne sag, er jo opnået — og blot udtale, at de betænkeligheder, jeg ved første behandling nærede ved, at denne lovgivning ganske automatisk også skulle gælde for Grønland, har jeg fået afkræftet, idet den højtærede justitsminister i vort samråd har erklæret, at man ikke er skredet til bestemmelse herom, forinden der har været ført forhandlinger såvel med forsvarsministeriet som med Grønlandsdepartementet. Jeg må derfor mene, at man iøvrigt gennem administrationen vil kunne foretage de nødvendige lettelser eller skærpelser — alt efter som man måtte have behov derfor.

Ved første behandling drøftede vi, hvorvidt det var med rette, at man lod bestemmelsen i den kgl. anordning af 27. november 1946, nr. 3, udgå, hvorefter man jo kunne nægte at udstede pas til en person i tilfælde, hvor man havde grundet formodning om, at vedkommende havde til hensigt at udrejse for i udlandet at drive forbryderisk virksomhed eller virksomhed til skade for den danske stats interesser. Jeg føler mig beroliget efter de oplysninger, den højtærede justitsminister har givet om denne anord-

nings ringe anvendelse i praksis, og mener, at loven nu bliver så omfattende, at man vil kunne ramme de pågældende efter de nu foreslåede bestemmelser.

Jeg kan på mit partis vegne med glæde give tilslutning til lovforslagernes gennemførelse med de ændringer, der er foreslået, og som formentlig også vil kunne vedtages i det høje ting.

A. C. Normann: Den ærede ordfører for udvalget takkede den højtærede justitsminister fire gange. Jeg vil gerne takke ministeren een gang, det er velment, der er al grund til det, og jeg har dermed gjort min reverens for det udmærkede arbejde, den højtærede minister har nedlagt i de to lovforslag.

Selvom der er ting i disse lovforslag, som jeg beklager, at udvalget ikke har kunnet enes om at ændre, vil denne lovgivning som helhed betyde et meget stort fremskridt, både set i forhold til den gamle lovgivning og til de oprindeligt fremsatte lovforslag.

Det er naturligt, at udvalgets ordfører mest har hæftet sig ved de forbedringer, der foreslås. Det er rigtigt, at den gamle lovgivning, som vi nu er ved at ændre, havde en del paragraffer, der knirkede ikke så lidt. Også i selve sproget er der rettet en hel del i mere nutidig retning. Det spiller jo ikke så stor en rolle, om der i fremmedlovens § 6, stk. 1 — for at nævne et eksempel — om grundlaget for administrativ udvisning siges „tilstrækkelige subsistensmidler“ eller der siges „fornødne midler til sit underhold“. Ifølge den oprindelige lov af 1875 skulle den fremmede have penge til at bestride, som det hed, „sit tarvelige ophold i 8 dage og til derefter at komme ud af landet“. Havde han ikke det, blev han udvist, hvis han ellers ikke havde fnat. Det var den eneste sygdom, som loven udtrykkeligt nævner navnet på. I det hele taget herskede der åbenbart en regel om, at man skulle sende mennesker, som man ønskede at udvise, ud af landet i en pæn tilstand, for der var også en bestemmelse om, at de skulle være ordentlig påklædt, og at de ikke måtte have smitsomme sygdomme. Det er den slags romantik, som der ikke rigtig er råd til i vor tid.

Vedrørende fremmedloven vil jeg gerne udtale, at det har glædet mig overordentligt, at der fra alle sider har været så stor interesse for at sikre, at udlændinge, som kommer hertil og påberåber sig at være politiske flygtninge, nu i intet tilfælde kan afvises af politiet, men at deres sag skal forelægges justitsministeren til afgørelse. Der ligger heri en overordentlig betydningsfuld